

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/23/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2522010273
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2522010273.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 8T/78/2022-279 zo dňa 18.01.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.04.2023 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. A., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 8T/78/2022-279 zo dňa 18.01.2023 bol obžalovaný A. A., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C., t.č. v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

dňa 29.06.2022 v čase okolo 16:30 hod na adrese A. D. X C. B., pred vchodovými dverami bytu na ôsmom poschodí, po predchádzajúcej slovnej výmene povedal svojej družke poškodenej A. E., bytom F., že „A. ja ťa zabijem, keď ťa stretnem vonku“, čo u poškodenej A. E. vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 279-282.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Piešťany podala dňa 09.11.2022 na Okresný súd Piešťany obžalobu na obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na skutkovom a právnom základe obžaloby.

Okresný súd vo veci nariadil hlavné pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodenej, výsluchom svedkov, prečítaním znaleckých posudkov, prepisom telefonického hovoru volania svedkyne G. E. na tiesňovú linku, posudkami a správami o povesti na obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného ako aj ďalšími listinnými dôkazmi.

Na základe vykonaného dokazovania okresný súd primárne upravil skutkovú vetu obžaloby v určení času spáchania skutku, a to na čas 16:30 hod (namiesto obžalobou uvedeného času 15:30 hod), vychádzajúc pritom zo záznamu hovoru svedkyne G. E. na tiesňovú linku. Po vykonanom dokazovaní, zohľadňujúc najmä výpoveď poškodenej, svedkyne G. E., to všetko v súhrne s ďalšími vykonanými dôkazmi mal za preukázané, že skutok sa stal tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný. Súd mal za preukázané, že obžalovaný mal s poškodenou búrlivý vzťah, často sa hádali, vulgárne si nadávali, opakovane sa rozchádzali a schádzali, nedôverovali sa, navzájom sa podozrievali, pričom obaja príležitostne konzumovali psychotropné látky. V roku 2020 sa im narodil spoločný syn, pričom v tom čase bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody aj za fyzické útoky na poškodenú. Večer pred skutkom boli obaja spoločne v bare vo Vrbovom, kde došlo k roztržke, poškodenej z baru odišla pre fyzické útoky zo strany obžalovaného k svojej matke do B.. Na druhý deň si išla poškodenej vziať veci do hotela Benátky, kde spolu s obžalovaným po príchode z Nemecka prespali. V deň spáchania skutku v ranných hodinách (po predchádzajúcej večernej roztržke) prišiel obžalovaný za poškodenou k jej matke, dožadujúc sa vrátenia mobilného telefónu a vecí, ktoré si priniesli z Nemecka, pričom už pri tejto návšteve bol obžalovaný agresívny a poškodenej nadával. V neskorších hodinách išla poškodenej so svojou matkou a maloletými deťmi do pizzerie, odkiaľ odišli, nakoľko si všimli, že ich sleduje obžalovaný. Po príchode do bytového domu sa poškodenej s obžalovaným rozprávala cez zatvorené vchodové dvere, pričom neskôr neznáma osoba obžalovanému otvorila vchodové dvere a ten išiel za poškodenou do bytu k jej matke. Pred bytom robil krik, vulgárne poškodenej nadával, kopal do dverí, adresoval jej vyhrážky zabitím. Na to svedkyňa (matka poškodenej) privolala policajnú hliadku. Obžalovaný však po tom, ako počul, že svedkyňa telefonuje na políciu spred bytu ušiel. K argumentu obhajoby o tom, že z prepisu telefonického rozhovoru svedkyne na tiesňovú linku nevyplýva, že by svedkyňa uvádzala vyhrážky zabitím okresný súd uviedol, že táto skutočnosť nepreukazuje, že by tak obžalovaný skutočne neurobil. Obžalovaný nemal dôvod ísť pred bytom matky poškodenej pre údajne vzaté veci poškodenou, pretože poškodenej mu už počas rozhovoru v bytovom dome uviedla, že mu všetky požadované veci vrátila. Súd zároveň poukázal na to, že v čase skutku bol obžalovaný pod vplyvom omamných látok, čo podľa znaleckého posudku ovplyvňovalo jeho správanie v tom smere, že bol viac impulzívny a vznetlivý. Okresný súd konštatoval, že na naplnenie skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania postačuje, ak vyhrážka môže vzbudiť dôvodnú obavu, pričom zohľadňujúc skutočnosť, že poškodenej bola už v minulosti fyzicky napadnutá obžalovaným, a ten sa voči nej už v minulosti dopustil spáchania totožného konania (vyhrážania), deň pred skutkom boli spoločne v bare, odkiaľ poškodenú ušla práve kvôli fyzickému napadnutiu obžalovaným a snažila sa vyhnúť osobnému kontaktu s ním, svedčia o tom, že vyhrážky obžalovaného smrťou mohli u poškodenej dôvodne vzbudiť obavu o svoj život a zdravie. Obžalovaný sa poškodenej vyhrážal smrťou, keď uviedol, že ju zabije, keď ju stretne vonku, čo vzhľadom na všetky okolnosti ich vzťahu mohlo u poškodenej, ktorá má s obžalovaným spoločné maloleté dieťa vzbudiť dôvodnú obavu o jej život a zdravie. Konanie obžalovaného súd posúdil ako konanie v priamom úmysle. Okresný súd odmietol návrh obhajoby na doplnenie dokazovania výsluchom majiteľky hotela Benátky v Piešťanoch, nakoľko táto nebola priamo účastná skutku. Rovnako odmietol návrh na vykonanie dokazovania nariadením znaleckého skúmania poškodenej ohľadom vierohodnosti jej výpovede ako nedôvodný, nakoľko otázku vierohodnosti svedkyne si súd vedel ustáliť aj v vykonaného dokazovania.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, pri ukladaní trestu súd vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, pričom zistil, že obžalovaný je otcom jedného maloletého dieťaťa, zamestnaný bol len na krátke časové úseky, z evidencie uchádzačov o zamestnanie bol opakovane vyradený pre nespoluprácu. Obžalovaný bol celkom 12 krát priestupkovo postihnutý, z toho v ôsmich prípadoch za priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, aj voči poškodenej. Z odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, z toho jedného skutku sa dopustil voči poškodenej, ktorú fyzicky napadol a spôsobil jej perforáciu ušného bubienka a v druhom prípade poškodenú fyzicky napadol počas tehotenstva, kedy ku bil, kopal, ťahal za vlasy. Za tento skutok bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, pričom zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, v dôsledku čoho pri ukladaní trestu vychádzal z upravenej trestnej sadzby (dolnej hranice zvýšenej o jednu tretinu).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to prostredníctvom obhajkyne na č.l. 288 a tiež osobne na č.l. 291 a č.l. 294.

Obžalovaný v odvolaní podanom obhajkyňou poukazuje na to, že vydaný rozsudok je nezákonný a nespravodlivý, odvolanie odôvodňuje podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Rozsudok nepovažuje za správny tak po skutkovej ako aj právnej stránke. Zo spáchania skutku sa naďalej cíti byť nevinný, od samého začiatku tvrdí, že sa poškodenej nevyhrážal smrťou, nepovedal jej, že ju zabije. Je pravdou, že v inkriminovanom čase bol pred bytom matky poškodenej a domáhal sa toho, aby mu poškodená vrátila jeho osobné veci. Mohol použiť oplzlé výrazy, bol nahnevaný, avšak zabitím sa poškodenej nevyhrážal. Išlo mu o to, aby mu poškodená vrátila mobilný telefón, čo bolo dôvodom, prečo prišiel pred predmetný byt. Výpovede poškodenej a jej matky, svedkyne G. E. označil za vymyslené, tendenčné, s cieľom privodiť obžalovanému trestné stíhanie, len aby sa obžalovaného zbavili a poškodená mu nemusela vrátiť mobilný telefón. Poukazuje tiež na rozpory vo výpovediach poškodenej a svedkyne, ktoré sa rozdielne vyjadrovali v tom, akú konkrétnu formuláciu vyhrážky zabitím obžalovaný vyslovil. Súd tieto rozpory vo výpovediach neodstránil a aj napriek pochybnostiam uznal obžalovaného vinným. Poukázal tiež na obsah telefonického rozhovoru na tiesňovú linku, v ktorom svedkyňa neuviedla, že by sa im obžalovaný mal vyhrážať zabitím, pritom pokiaľ by to malo byť pravdou, svedkyňa by istotne vyhrážku zabitím uviedla ako prvé. Všetky rozpory ohľadom skutku mal okresný súd starostlivo vyhodnotiť a uviesť, prečo bral do úvahy len rozporné výpovede poškodenej a svedkyne. Má za to, že jeho výpoveď nemôže byť nevieryhodná len preto, že sa v minulosti dopustil obdobného skutku voči poškodenej. Poukázal na vyjadrenie matky poškodenej z hlavného pojednávania, ktorá uviedla, že volala policajtov preto, aby obžalovaného odviekli, nakoľko v bytovom dome bývajú ďalší ľudia a kvôli incidentom obžalovaného s poškodenou sa musela už 4 krát sťahovať. Zámerom svedkyne tak bolo to, aby policajti obžalovaného odviekli, aby nebúchal na dvere. Namietla tiež to, že by mala mať poškodená z obžalovaného strach, nakoľko aj po predchádzajúcom odsúdení s ním odcestovala do Nemecka a naďalej spolu žili. Okresný súd podľa obžalovaného nesprávne vyhodnotil dôkazy, v dôsledku čoho jeho skutkové zistenia nemajú dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní a tiež sa nevysporiadal so všetkými pre rozhodnutie významnými skutočnosťami. Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

V odvolaní podanom samotným obžalovaným tento požiadal o ustanovenie nového obhajcu, nakoľko obhajkyňa JUDr. Daniela Mašánová nevykonávala jeho obhajobné práva zákonným spôsobom (nútila ho k priznaniu sa k spáchaniu skutku, zatajila pred obžalovaným závažné porušenia zákona zo strany orgánov činných v trestnom konaní, a ďalšie). V ďalšom vlastnom odvolaní obžalovaný poukazuje na to, že podáva trestné oznámenie na zákonnú sudkyňu pre trestný čin ohýbania práva, nakoľko zákonná sudkyňa obžalovaného nedôvodne kriminalizovala. Zákonná sudkyňa odmietla vykonať dôkazy navrhnuté obžalovaným na preukázanie jeho neviny, zámerne manipuluje s dôkazmi, čím sa voči obžalovanému navyše dopustila zločinu proti ľudskosti. Celé trestné konanie vykazuje znaky inkvizitického procesu, obžalovaný trvá na tom, že bol odsúdený nezákonne a bez dôkazov.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 04.04.2023 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Obžalovaný vyhlásil, že trvá na podanom odvolaní. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, podaním obžalovaného postúpeným z Krajskej prokuratúry Trnava, námietkou zaujatosti vznesenou obžalovaným, odpisom registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupca krajskej prokuratúry, obžalovaný ani jeho obhajca nevzniesli žiadne pripomienky k oboznámeniu spisového materiálu, ani návrhy na doplnenie dokazovania. Zástupca krajskej prokuratúry poukázal na zákonnosť napadnutého rozsudku, trest uložený obžalovanému považuje za primeraný. Odvolacie námietky obžalovaného sú len opakovaním jeho obhajoby, s čím sa okresný súd dostatočne vyrovnal na odôvodnení rozsudku. Navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Obžalovaný uviedol, že dôkazy svedčiace proti nemu boli zmanipulované, chce, aby sa vo veci opätovne konalo a rozhodlo spravodlivo.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré

neboli odvolaním vytykané prihladne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Trest uložený obžalovanému považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1To/7/2012 z 30. januára 2013)

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ustanovenie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona poskytuje trestno-právnu ochranu pokojnému občianskemu spoluzitiu pred jeho hrubým narušením a to konaním, ktoré vzbudzuje dôvodné obavy o život, zdravie alebo spôsobenie inej ťažkej ujmy. Či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu. Dôvodnou obavou sa rozumie vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým sa vyhráža. Pri posudzovaní otázky, či vyhrážanie je spôsobilé v inom vzbudiť dôvodnú obavu, treba prihliadnuť na všetky konkrétne okolnosti prípadu a starostlivo zhodnotiť závažnosť vyhrážky.

Nutné je tiež posudzovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu, spoločné správanie páchatela a obeť pred spáchaním a po spáchaní činu nevynímajúc. Na vyvodenie trestnej zodpovednosti za predmetný prečin sa obligatórne nevyžaduje reálne fyzické spôsobenie ujmy tam predpokladanej, avšak musí ísť o vyhrážky alebo iné konanie takej intenzity a „kvality“, že dôvodne vzbudzujú obavu o život (zdravie) iného, pretože reálne hrozí, že dôjde bezprostredne k ich uskutočneniu. Objektívna stránka tohto trestného činu (nebezpečného vyhrážania) spočíva vo vyhrázaní sa inému smrťou, ťažkou ujmovou na zdraví alebo inou ťažkou ujmovou a to takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu z naplnenia vyhrážok.

Vyhrážka musí byť prednesená takým spôsobom a za takých okolností, že to skutočne vzbudzuje dôvodnú obavu z jej naplnenia a vyhrážka musí byť mienená vážne. Vyhrážka predstavuje vyjadrenie, že páchatel spôsobí poškodenému nejakú ujmu - alternatívne smrť, ťažkú ujmu na zdraví alebo inú ťažkú ujmu. Pri vyhrážke je irelevantné, či má byť jej obsah naplnený ihneď po jej vyslovení alebo až v budúcnosti, či už určitej alebo neurčitej. Vyhrážka musí byť prednesená takým spôsobom resp. za takých okolností, že môže vzbudiť dôvodnú obavu z jej naplnenia, resp. z naplnenia nejakého jeho variantu. Skutková podstata § 360 ods. 1 Trestného zákona vyžaduje situáciu, v ktorej existuje možnosť vzbudenia dôvodnej obavy, netreba, aby táto obava naozaj vznikla.

Rovnako ako okresný súd aj odvolací súd v prvom rade odkazuje na výpovede poškodenej a svedkyne G. E. (matky poškodenej), ktoré zhodne o okolnostiach spáchania samotného skutku ale aj o konaní

obžalovaného, ktoré predchádzalo skutku vypovedali od prvého procesného úkonu až po výpoveď na hlavnom pojednávaní konštantne a nemenne, bez výrazných odchýliek a rozporov. Ich výpoveď mala logickú štruktúru, bola súvislá, konzistentná, za súčasnej absencie tendenčných a účelových tvrdení a spolu s ďalšími dôkazmi poskytla ucelený pohľad o priebehu skutku. Poškodené nemali dôvod o okolnostiach skutku klamať alebo súd zavádzať, ako sa nesprávne domnieva obžalovaný.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vzťah obžalovaného a poškodenej bol poznačený násilným správaním sa obžalovaného voči poškodenej, závislosťou od užívania omamných látok (v prípade obžalovaného aj závislosťou od užívania alkoholických nápojov), pričom pokračovaniu nezabránilo ani narodenie spoločného maloletého dieťaťa. Obžalovaný potvrdil, že v inkriminovanom čase sa skutočne nachádzal pred bytom matky poškodenej, domáhal sa, aby mu poškodená otvorila a vrátila mu jeho mobilný telefón, tiež to že poškodenej vulgárne nadával, bol podľa vlastných slov „rozčúlený“. Odmietol však, že by poškodenej adresoval vyhrážky typu „zabijem ťa“, uviedol, že hneď po tom, ako počul, že matka poškodenej volá na políciu, z miesta odišiel. Odvolací súd rovnako ako okresný súd neuveril tejto verzii skutku podanej obžalovaným, nakoľko oproti jeho výpovedi stáli nielen dve konzistentné výpovede poškodenej a jej matky, ale aj nepriame dôkazy svedčiace o motíve obžalovaného vyhrážať sa poškodenej. Vo vzťahu k námietke obžalovaného o rozpornosti výpovedí poškodenej a jej matky, odvolací súd poukazuje na to, že obe svedkyne zhodne vypovedali tak, že obžalovaný skutočne použil slovné spojenie „zabijem ťa“, čo v kontexte situácie na mieste skutku, správaní sa obžalovaného deň pred skutkom (a tiež počas trvania vzťahu s poškodenou) vyvolalo u poškodenej dôvodnú obavu o svoj život a zdravie. Odchýlka vo výpovediach mala spočívať len v tom, že jedna zo svedkýň vypovedala o vyhrážke v znení „A. ja ťa zabijem, keď ťa stretnem vonku“, a druhá o vyhrážke v znení „A., otvor, lebo ťa zabijem“. Obsah slov obžalovaného ostal zachovaný, išlo o vážne mienenú, kvalifikovanú vyhrážku, spôsobilú vyvolať (nielen) u poškodenej strach o svoj život a zdravie. Tieto vyhrážky pritom neboli obžalovanému cudzie, už v minulosti ich poškodenej verbalizoval pri konfliktných situáciách, čo napokon aj čiastočne naplnil fyzickým útokom na poškodenú, za ktorý bol právoplatne odsúdený. Niet potom dôvod pochybovať o tom, že obžalovaný skutočne vyslovil vyhrážku „zabijem ťa“, ktorá sa v kontexte vzťahu poškodenej a obžalovaného a udalostí z predchádzajúceho dňa nedala vnímať inak ako vyhrážka vážna.

Vážnosť a mienenosť vyhrážky a tiež skutočnú obavu o život a zdravie poškodenej bolo nutné vyhodnotiť v kontexte všetkých okolností prípadu, nielen osamotene ako vyhrážku prednesenú v určitom čase a priestore bez nadväznosti na vzťah obžalovaného a poškodenej. V tejto súvislosti je podstatnou okolnosťou to, že obžalovaný ako už odvolací súd uviedol vyššie, sa poškodenej vyhrážal už v minulosti (a to dokonca pred policajnou hliadkou), pričom za nebezpečné vyhrážanie a ublíženie na zdraví poškodenej bol nepodmienečne odsúdený. Obžalovaný už v minulosti naplnil svoje vyhrážky, obaja s poškodenou a rovnako svedkyne (ich matky) potvrdili agresívnu povahu ich vzťahu, počas ktorého dochádzalo k bitkám, nadávkam, sácaniu, strkaniu, škrteniu, a ďalším útokom najmä zo strany obžalovaného na poškodenú. Obžalovaný sa dokonca dopustil hrubo agresívneho správania voči poškodenej v skorom štádiu tehotenstva poškodenej, kedy ju opakovane fackal, udieral päšťou, kopal, ťahal po zemi, škrtil, čím jej spôsobil viaceré zranenia. Poškodená sa počas celého konania jednotne vyjadrovala o tom, že obžalovaný je schopný všetkého, má z neho strach, bojí sa ho. Pozornosť treba upriamiť aj na udalosti, ktoré bezprostredne predchádzali spáchaniu skutku, kedy aj deň pred skutkom obžalovaný opätovne fyzicky napadol poškodenú, rovnako tomu podľa slov maloletého syna poškodenej bolo aj v deň spáchania skutku v ranných hodinách, kedy obžalovaný na poškodenú opätovne fyzicky zaútočil. V deň spáchania skutku (len pár minút pred vyhrázaním sa poškodenej) bola poškodená so svojou matkou a maloletými deťmi v pizzerii, pritom hneď ako si všimla, že ju obžalovaný sleduje, snažili sa dostať domov. Obžalovaný ich nasledoval, neskôr sa mu podarilo dostať pred vchodové dvere bytu matky poškodenej, kde búchal, vulgárne nadával, vyhrážal sa. Nešlo pritom o ojedinelé takéto konanie obžalovaného, nakoľko matka poškodenej vypovedala, že kvôli agresívnemu správaniu sa obžalovaného sa museli spolu s maloletými deťmi už štyrikrát sťahovať. Svedok A. A. vypovedal tak, že na adrese bydliska, kde malo ku skutku dôjsť bol obžalovaný viackrát spozorovaný ako dlhé hodiny čaká pred bytom matky poškodenej, dobýja sa do bytu, pričom z ich konania bolo jednoznačné, že ho do bytu vpustiť nechcú. Navyše, v čase spáchania skutku bol obžalovaný pod vplyvom omamných látok, pričom stav po požití omamných látok u obžalovaného spôsobuje zvýšenú výbušnosť a následné nekontrolovateľné správanie.

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že obžalovaný skutočne adresoval poškodenej vyhrážku, poškodená mala dôvodnú obavu z jej naplnenia. O vyslovení vyhrážky „zabijem Ťa“ nemal ani odvolací súd najmenšiu pochybnosť, motiváciu poškodenej a jej matky nezistil, pretože ak by mala poškodená záujem privodiť trestné stíhanie obžalovanému, urobila by tak minimálne deň pred skutkom, kedy ju ma údajne fyzicky napadnúť (a rovnako niekoľkokrát predtým). Práve naopak, poškodená agresívne správanie obžalovaného znášala viackrát, nepodala naňho trestné oznámenie, aby mu neublížila, nie je preto dôvod domnievať sa, že by si práve v tomto prípade mala vymyslieť a fabulovať vyhrážky obžalovaného. Na tomto závere nemení nič ani to, že z prepisu telefonického rozhovoru z inkriminovaného skutku matka poškodenej ako prvé v hovore neuviedla, že sa obžalovaný vyhrážal zabitím.

S poukazom na vyššie uvedené, je nutné uzavrieť, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako sa mu kladie za vinu, keď prišiel pred dvere bytu, v ktorom sa nachádzala poškodená s matkou a maloletými deťmi, vyhrážal sa jej zabitím, pričom po tom, ako počul volanie matky poškodenej na tiesňovú linku z miesta ušiel, čím u poškodenej vzbudil obavu o svoj život a zdravie, a tým naplnil skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, za spáchaný skutok je možné páchatelovi uložiť podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov až 3 roky. Vzhľadom na správne priznanú príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a absenciu pohľadujúcich okolností bolo nutné pri ukladaní trestu vychádzať z upravenej trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona, a to v rozmedzí 1 rok a 4 mesiace až 3 roky.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj pohľadujúce a príťažujúce okolnosti, a tiež zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom – potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov. (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR 1To 2/2014 zo dňa 8. decembra 2014)

Obžalovaný bolo doposiaľ dvakrát súdne trestaný, pričom v jednom prípade išlo o odsúdenie za ublíženie na zdraví a nebezpečné vyhrážanie, ktorého sa dopustil voči poškodenej, a za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 13 mesiacov, ktorý vykonal. Rovnako bol opakovane priestupkovo postihnutý za rôznorodú protiprávnu činnosť (najmä priestupky proti občianskemu spolunažívaniu), okrem iného aj za priestupok, ktorého sa opätovne dopustil voči poškodenej. Obžalovaného predchádzajúce odsúdenie ani priestupkové postihy zjavne nevedli k náprave, k svojej protiprávnej činnosti nezaujal kritický postoj, obžalovaný neprijal trest ako následok svojho protiprávneho konania. Ak teda obžalovaný nie je spôsobilý sám osebe dodržiavať pravidlá správania sa, ktoré by nezasahovali do práv a slobôd iných, a to najmä vo vzťahu k poškodenej ako matke svojho maloletého dieťaťa, je nanajvýš žiaduce pôsobiť na neho a jeho správanie uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody. So zreteľom na uvedené okolnosti dané najmä v recidíve obžalovaného a jeho správaní, ktoré nie je znakom prejavu polepšenia, ale naopak stupňovania nebezpečnosti a frekvencie páchania trestnej činnosti sa najmä z pohľadu generálnej, ale i individuálnej prevencie odvolací súd konštatuje, že trest v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, je trestom primeraným, zákonným a spravodlivým.

Záverom odvolací súd dodávam, že pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného možno konštatovať, že podstatou odvolania ako aj doplnenia odvolania je namietanie spôsobu hodnotenia jednotlivých dôkazov okresným súdom, k čomu odvolací súd aj v tomto smere poukazuje na konštantné závery

rozhodovacej činnosti Ústavného súdu a to, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhovaného spôsobu hodnotenia dôkazov alebo právo na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.